

Sobre els pecats de joventut

Jaume MATEU I GIRAL
Geògraf

En diverses ocasions havia consultat el Dr. Lluís Solé i Sabarís a propòsit de diferents temes, sempre relacionats amb el camp de la Geografia.

Recordo d'entre els trets dels seu tarannà la paciència a l'hora d'escoltar, la senzillesa i la humilitat d'una persona sàvia, el saber allçonar-te d'un gran científic... T'obria la porta i restava oberta per sempre encara que, com en el meu cas, les primeres consultes ja les hagués fetes durant la meua època d'estudiant i com a veritable profà en la matèria.

L'insigne geòleg argumentava, en nombroses ocasions, que la lectura del paisatge —entès en un sentit molt ampli— pot ser diversa. Aquest fet significa que la imaginació del científic pot jugar un paper molt important a l'hora de la investigació i no per això es deixa de fer ciència.

En una de les excursions que periòdicament organitza la Societat Catalana de Geografia, i des d'un dels turons que envolten Montblanc, en Lluís Solé i Sabarís va fer una magnífica interpretació de l'evolució geològica dels terrenys que observàvem. Després d'una llarga exposició se sentí cansat i decidí, al cap d'una estona, tornar a l'autocar. Durant el trajecte, i una vegada més, vaig fer-li una pregunta perquè necessitava resposta a un interrogant que se m'havia plantejat en redactar la tesi de llicenciatura.

La qüestió es referia a l'afirmació que ell feia, en el primer volum de la *Geografia de Catalunya* de l'editorial Aedos, sobre la situació de Tàrraga en una de les terrasses fluvials del Segre.

El mestre em digué a veus: «amic Mateu, aquesta afirmació fou un dels molts pecats de joventut que he comès al llarg de la meua vida científica. Avui està superat».

Com podeu suposar, en aquells moments vaig pensar com una personalitat tan brillant podia cometre aquests «pecats de joventut».

Al voltant d'aquesta anècdota he reflexionat en nombroses ocasions i he arribat a la conclusió que els «pecats de joventut» no han d'ésser l'excusa per greixar la maquinària de

la ciència però, alhora, són inexcusablement necessaris per revisar constantment el procés científic.

Cal, doncs, que els homes de ciència, en la nostra etapa de maduresa científica dediquem esforços a revisar críticament els nostres «pecats de joventut». Abans, grans científics ho han fet i no per això han deixat de ser prohoms de la ciència. Com l'insigne Lluís Solé i Sabarís.